

Τοποθέτηση της συλλογικότητας για τον κοινωνικό αναρχισμό «μαύρο & κόκκινο»

10^η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

28-29 Γενάρη 2024

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Αθήνα

Η πολιτική συγκυρία εξελίσσεται ως απότοκο του εκλογικού αποτελέσματος. Επιβεβαιώνεται η ηγεμονία της δεξιάς σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, την οποία επιχειρεί η κυβερνητική διαχείριση να την εφαρμόσει με τρόπο όσο το δυνατόν πιο επικερδή για το κεφάλαιο αλλά και το ίδιο το πολιτικό προσωπικό και ευρύτερα το πολιτικό σύστημα. Ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα που αναδεικνύουν την περίοδο αποχαλίνωσης των ορέξεων κράτους – κεφαλαίου αποτελεί και η ίδια η παρέκβαση του άρθρου 16, ώστε να μπορέσει να ολοκληρωθεί απρόσκοπτα η βαθύτερη εισδοχή του ιδιωτικού κεφαλαίου στον χώρο της εκπαίδευσης. Δεν έχει πρόβλημα η τωρινή διαχείριση να αναιρέσει ακόμη και συστημικά εμπόδια για να πετύχει το βάθεμα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της κοινωνικής βάσης. Επιβεβαιώνεται επίσης η θέση για τον στρατηγικό στόχο αλλαγής εξ ολοκλήρου του μεαπολιτευτικού παραδείγματος, (εδώ κορυφαίο παράδειγμα αποτελεί ο ποινικός κώδικας) σε ορισμένους βασικούς άξονες: α) εκπαίδευση β) περιβάλλον γ) υγεία δ) δικαιώματα. Είναι οι τομείς όπου για διάφορους λόγους ο κρατικός - καπιταλιστικός ολετήρας είχε συναντήσει σημαντικές αντιστάσεις.

Ταυτόχρονα η καταστολή φαίνεται να μπαίνει σε έναν νέο κύκλο: αποκτά ολοκληρωμένο στρατηγικό χαρακτήρα, με επιτελική δράση σε κάθε πολιτική απόφαση. Οι διαρκείς ανατροπές στην ηγεσία του αντίστοιχου υπουργείου, η επιστροφή του γνωστού Χρυσοχοϊδη, αλλά ακόμα και οι διεργασίες που γίνονται στους κόλπους της μαφίας, στην οποία έχει ενεργή εμπλοκή ολόκληρος ο μηχανισμός ελέγχου της ΕΛ.ΑΣ. αποτελούν εύγλωττα σημεία για την κατάσταση που επικρατεί.

Είναι γεγονός ότι η μακροχρόνια άμπωτις των κοινωνικών κινητοποιήσεων που ακολούθησε την παλίρροια της δεκαετίας 2003-2013 δεν έχει βρει ακόμα ένα όριο, ώστε να ανοίξει ένας νέος κύκλος μεγαλύτερων κινητοποιήσεων που θα ήταν και ο μόνος τρόπος ώστε απαντήσει η κοινωνική βάση στις προκλήσεις που ορίζει η επίθεση κράτους – κεφαλαίου. Πολλές αντιστάσεις έχουν ασφαλώς εκδηλωθεί όμως ακόμα δεν έχουν ενωθεί τα επιμέρους νήματα για μια ευρύτερη ρήξη. Δυο βασικοί λόγοι υπογραμμίζουν την συνθήκη αυτή σε άμεση μεταξύ τους συνέργεια:

A) η υπονόμηση της αξίας και της αποτελεσματικότητας των συλλογικών αγώνων μετά τη συντριπτική ήττα της Αριστεράς, όπως αυτή εκφράστηκε σε κυβερνητικό επίπεδο την περίοδο 2015-2019.

B) η τρομερή αύξηση του κόστους διαβίωσης που διαπερνά όλες τις πτυχές της καθημερινότητας και υπονομεύει επίσης τις προϋποθέσεις διαμόρφωσης κοινωνικών κινητοποιήσεων. Αυτές οι δύο βασικές αιτίες που ξεχωρίζουμε δείχνουν σε μεγάλο βαθμό γιατί το τελευταίο χρονικό διάστημα οι περισσότερες από τις αντιστάσεις παρήχθησαν, αναπτύχθηκαν και διαβίωσαν από, μέσα και στον χώρο της νεολαίας. Το ενδιαφέρον στρέφεται εκ νέου στη νεολαία γιατί είναι ένα κοινωνικό σώμα που δεν έχει εγκαταλείψει την πίστη στο δίκαιο και τη χρησιμότητα των συλλογικών αγώνων, ενώ αφετέρου αν και η εντατικοποίηση έχει υπεισέρθει και στον χώρο των φοιτητών και

σπουδαστών/μαθητών παρόλα αυτά οι προϋποθέσεις κινητοποίησης παραμένουν πιο ευνοϊκές. Αυτό δείχνουν τόσο οι τωρινές κινητοποιήσεις ενάντια στην παράκαμψη του άρθρου 16 για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων όσο και οι προηγούμενες κινητοποιήσεις του καλλιτεχνικού κόσμου ενάντια στο ΠΔ85.

Αποτελεί ευκαιρία για τις ελευθεριακές ιδέες το πεδίο που ανοίγεται από το φοιτητικό κίνημα να καλλιεργηθεί. Η οργανωτική μας κατάσταση αλλά και η πιο στέρεη θεωρητική και πολιτική μας θέση δίνουν ορισμένα εχέγγυα για την πιο επιδραστική μας παρέμβαση στους χώρους της εκπαίδευσης. Πιο συγκεκριμένα η σταθερή προσήλωση στην στρατηγική του οργανωτικού δυισμού έδωσε νέες δυνατότητες στην παρέμβαση μας. Η αποτελεσματική εφαρμογή της από νέους και νέες συντρόφους και συντρόφισσες που κατανόησαν σε βάθος τις αρετές της μπόρεσε να λειτουργήσει έτσι ώστε η ταυτόχρονη παρουσία στους κοινωνικούς χώρους αλλά και στην ειδική πολιτική οργάνωση να δώσει πρόσωπο στον αναρχισμό μας και να κάνει το ζήτημα του απλώματος της οργάνωσης των αναρχικών, όχι ένα άθυρμα της τύχης ή αποκλειστικά ενός ατομικού ενδιαφέροντος αλλά μια συγκεκριμένη αποτύπωση μιας δυναμικής που επιβεβαιώνει τη θέση μας στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων.

Αυτή τη στιγμή η ΑΠΟ φαίνεται να είναι το πιο ορατό και συνεκτικό πολιτικό σώμα υπεράσπισης και έκφρασης του οργανωμένου αναρχισμού. Έχει όντως πετύχει κάτι που μέχρι πρότινος δεν ήταν αυτονόητο: να βρίσκονται οι μαυροκόκκινες σημαίες μας σχεδόν σε τα πεδία κοινωνικής κινητοποίησης που αναπτύσσονται στις πόλεις που υπάρχει συγκροτημένη παρέμβαση. Αυτό ωστόσο οσοδήποτε απαραίτητο κι αν είναι δεν επαρκεί για το γοργό δυνάμωμα της Οργάνωσης. Οι δυνάμεις μας παραμένουν ορισμένες και πολλές φορές υπάρχει η αίσθηση ότι οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας καλούνται να ξεπεράσουν τους εαυτούς τους για να ενισχύσουν την παρουσία της Οργάνωσης. Το κίνημα μας ακόμα φέρει σε κυρίαρχο βαθμό τα χαρακτηριστικά ενός ασύνδετου χώρου που αρέσκεται στην αποσπασματική ενασχόληση με τους κοινωνικούς αγώνες. Αυτό πρέπει να αλλάξει σύντομα, αν θέλουμε να πετύχουμε περισσότερα και πρέπει να είμαστε και εμείς που θα συνεισφέρουμε ακόμη πιο έντονα σε αυτήν την αλλαγή.

Το μοντέλο που αναδύθηκε στον πανεπιστημιακό χώρο ως οργανωμένη απόπειρα θα πρέπει να μεταφερθεί τηρουμένων των αναλογιών και στο ταξικό πεδίο. Ταυτόχρονα, η τάση του Οργανωμένου Αναρχισμού που εκφράζει η ΑΠΟ περιμένουμε να βρει νέες εκφράσεις στην επαρχία από νέους συντρόφους/ισσες που αντιλαμβάνονται τον αναρχισμό ως μαχητικό, ελευθεριακό οργανωμένο σχήμα με συνολικές πολιτικές αναφορές. Οι αναρχικές/ελευθεριακές συσπειρώσεις στα πανεπιστήμια μπορούν να βοηθήσουν κυρίως γιατί αντλούν περιεχόμενα από ενεργά κοινωνικά πεδία και όχι αποκλειστικά από ατομικές κλήσεις και συμπάθειες. Σε κάθε ανάλυση για εμάς το περαιτέρω άνοιγμα της οργάνωσης αποτελεί μονόδρομο.

Μια σημαντική παρένθεση για το πόσο σημαντικές είναι οι καθολικές ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό: είχαμε διατυπώσει και παλιότερα τη θέση ότι ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός δεν είναι απλά μια πιο αποχαλινωμένη καπιταλιστική συνθήκη αλλά οι ίδιοι οι όροι διαμόρφωσης του alter ego της συστημικής κυριαρχίας ως δήθεν αντιπολίτευσή του. Το πρόσφατο νομοσχέδιο για τα ομόφυλα ζευγάρια δείχνει μια σειρά από πολιτικά σημεία καθώς η κυβέρνηση δείχνει να ενδιαφέρεται για τα δικαιώματα κάποιας μειονότητας. Έτσι επιλέγει η ίδια ως αντιπολίτευση την άκρα δεξιά είτε αυτή βρίσκεται εντός είτε εκτός της κυβέρνησης. Είναι σημαντικό να μην συμμορφωθούμε απλά με έναν δευτερεύοντα ρόλο που θέλει τα ριζοσπαστικά

κινήματα να αποτελούν απλά αντιπολίτευση της (ακροδεξιάς) αντιπολίτευσης, αλλά να διεκδικήσουμε ένα κίνημα που μιλά για τα δικαιώματα συνολικά μέσα στο πραγματικό διακύβευμα της καταπίεσης αλλά και του ταξικού συμφραζόμενου. Ο αναρχισμός έχει απαντήσεις, η ελευθεριακή φιλολογία έχει έγκαιρα μιλήσει με πειστικότητα για ζητήματα που απασχολούν ξανά σήμερα τις κοινωνίες – όπως πάντα, στο χέρι μας είναι να τα χρησιμοποιήσουμε.

Δυο σκέψεις ακόμα θέλουμε να καταθέσουμε σχετικά με το αντιπολεμικό κίνημα και τις εκφράσεις του με αφορμή τη γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη. Αυτές συνοψίζονται χονδρικά στις εξής: α) στη βάση της κοινής κουτούρας/θρησκευματος (κυρίως σε κράτη της Ανατολής/μουσουλμανικά κράτη) β) σώμα μεταναστών στη Δύση με ισχυρές αναφορές σε τοπικές κοινότητες που έχουν ενσωματωθεί (Αγγλία/ Γερμανία εκκοσμικευμένος λόγος) γ) εβραίοι της διασποράς (κυρίως στις ΗΠΑ) σημαντική μειοψηφία ριζοσπαστικού περιεχομένου και μορφών δράσης. Όπου δεν εμφανίζεται κάποιο από αυτά τα υποκείμενα τα αντιπολεμικά κινήματα δυσκολεύονται να εκφραστούν μαζικά (και στην Ελλάδα) αποτελώντας κυρίως ιδεολογικές αφηγήσεις που κινούνται σε διάφορα πεδία με βάση τις ιδιαίτερες ιστορικές και πολιτικές συνθήκες κάθε χώρας. Αυτή είναι μια παρατήρηση που χρειάζεται περισσότερη επεξεργασία.

Συλλογικότητα για τον κοινωνικό αναρχισμό «μαύρο & κόκκινο»